

---

## 3. Søndag i Advent

En prædiken af

Kaj Munk

---

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

# Indhold

<b>3. Søndag i Advent</b>	<b>4</b>
3. SØNDAG I ADVENT . . . . .	4
<b>Metadata om værket</b>	<b>4</b>
<b>Metadata om værket</b>	<b>4</b>

# 3. Søndag i Advent

## 3. SØNDAG I ADVENT

**Prædikedag** 3. SØNDAG I ADVENT

**Prædikedato** 15. december 1940

**Prædiketekst** Matthæus 11,2-10

**Prædikested** Vedersø Kirke

**Prædiken ID** P151240-01

**Kilde** (Med Ordets Sværd, 82-87)

*3. Søndag i Advent.*

Dette her med at kaste Sandheden i Fængsel det er en gammel Opfindelse. Den er altid slaaet fejl, og de bliver alligevel aldrig klogere. Naturligvis, hvad skulde Fjerdingsfyrsten Herodes sidde inde med Magten for, hvis han ikke skulde bruge den? Skulde han tage imod, at en Forhandler af Krigsraabet gik op og sagde til ham: Du maa ikke hore med din Broderkone! I Fængsel med ham, og det med det samme. Tyrannen har faaet sin Vilje og nyder sin Triumf. Han gør Pokker, gør han. Han kan magte Manden maaske, men ikke hans Budskab. Hvad har Tyranniet Maske til, om ikke for at skjule, det skælver?

Men lad Herodes Fjerdingsfyrste med samt hans Hær og hans Mænd hvile i Ormegaarden. Lad os se paa Johannes. Det er vigtigere. Johannes var den første Mand af Betydning, der havde Øje for Jesus. Han er saa at sige Jesus's Steffens. Og kan vi nogensinde glemme hans gribende smukke Ord, som han staar der ombølget af Folkets Hyldest og Tillid og ser den kommende Mand: Ham bør det at voxe, mig at forringes.

Johannes er stor, naar Oldtidens profetiske Torden bliver Sandhed af i Dag i hans Mund: Øxen ligger allerede ved Foden af Træet. Men større er han i sin stille Vigen for Ynglingen med Marchalstaven i Tornystret. Den gamle Pagt kunde ikke paa mere gribende Maade rulle sine Aartusinder sammen til Fodstykke for den nye. Johannes Døber forbinder i sig Dommerens Strengthed over de andre med Hjertensydmyghed i sig selv.

Men nu sidder han i Fængslet. Han var ikke vant til Luxus. Men den Fattigdom, han hidtil havde levet i, var selvvalgt. Dette er noget helt andet. Og borte er de lyttende Skarer for hans Fødder, borte de Søgendes raadville Øjne, der viste ham Vej, borte Beundrernes brændende Blikke, der tændte hans Ild, borte Modstandernes Raseri, dette Gib gennem Kroppen paa dem, naar hans Bly-Snert fik Held til at træffe dem i Lysken, dette deres Raseri, der mere end Tak og Beundring gav ham Kræfter og drev ham frem. Ensom, inspirationsløs sad han i sin Celle og ventede, ventede, ventede. Var han allerede glemt derude? virkede slet ingen for ham? Og ham, han havde udraabt til sin Efterfølger og Fuldbyrder, hvorfor hørte han dog slet intet fra ham?

Johannes hørte til dem, der blev omvendt paa Dødslejet. Men omvendt den gale Vej. Han faldt fra i Prøvelsens Stund. Saa vidt Evangeliet lader sin Lygte skinne for os, døde han uden Tro paa Jesus.

Mine Tilhørere, I har sikkert hørt en Del Prædikener om, at naar det rigtig gælder, skal det vise sig, hvad det hele duer til. Det er ikke sandt.

Johannes' Gerning staar ved sit Værd, selv om Johannes selv svigtede til sidst. Der var gjort et Stykke Arbejde, der kunde bære sig selv. Og ingen skal bilde mig ind, at Johannes Døber er kasseret af Gud, fordi Prøvelsen, der blev lagt paa ham, var for stor.

Jeg tænker paa Bjørnstjerne Bjørnson. Det svier os i Sjælen, at han smed sin Kristendom over Bord som en Hat, der var gaaet af Mode. Havde Kristendommen saa kun været en Hat for ham? Det siger nogen. "Bjørnsons Kristendom! bah! Digterstemninger! Kunstnerattituder!" Nej, nej, nej, jeg tror det ikke. Det lever ud af hans Sange til os fra dengang, at han da var en kristen Mand. Og vi takker for hans Indsats for os i de Tider og glæder os over, at hans Værk var baaret af Sandhed nok til at kunne overleve hans egen Fornægtelse. At han selv kunde svinge saa uværdigt og fortvivlende, Gud vil tilgive ham det.

Og somme Tider, kære Menighed, sommetider tænker man paa sig selv. Man har vel staaet ved de Dødslejer, hvor Mørkets Magter kørte frem med deres skrappeste Skyts. Jeg mindes en ærlig og tappert troende Mand, der havde givet Jesus sit Hjerte allerede i Ungdommens Aar og betydet meget for Guds Folk der paa Egnen. Men da det bar mod Døden, kom den Onde og stjal Gudsfreden fra ham. “Jeg vil ikke dø, jeg vil ikke dø,” laa han og stønnede, og han opgav Aanden i et Skrig. Da tænkte jeg: du var et Johannes-Døber-Menneske, og Gud vil være din Sjæl naadig; til syvende og sidst regner Han ikke med vore Sejre og Nederlag. Lad os gaa ud af Striden tabende. Kristus har sejret for os.

Og skulde jeg selv engang overvældes af saa tunge Prøvelser, at heller ikke mine Kræfter slog til — skulde jeg (forbyd det, o Gud!) ende som frafalden, jeg beder om i dette Øjeblik, at alt, hvad jeg har virket i Troens Stunder for Kristi Sag, maa leve og netop da leve som det sande Udtryk for mit egentlige Liv — og Herren vil bære over med Vankundighedens Tider i det enkelte Menneskeliv, som Apostlen siger han har gjort det i Folkeslagenes.

For hvem af os kan vide sig sikker? Naar selve den gamle Pagts sidste Profetskikkelse kunde ende som et Siv, der svajer for Vinden, som en Diplomat i Kongernes Huse, med andre Ord som sin egen forfærdende Modsætning, hvem tør saa stole paa sin Fasthed og Trofasthed?

Ingen. Ingen.

Det er da en Lykke, at vi ikke skal dømme hverandre. Det er en Naade, at Jesus med Ordet “Dømmer ikke” har givet os Lov til at lade være med — nej, har frakendt os Retten til at dømme. Har forbudt os at gøre det. Om Mennesker dør som troende — — — aah, det er stor Tak værd, naar de gør det. De faar det hellige Sakramente som Afskedsmaaltid og lægger sig til at sove i Guds Navn. Den himmelske Lykke afspejler sig allerede paa deres Pande; de drager deres sidste Suk, og vi staar og ligesom hører Perleportene aabne sig. Og der er ikke Spor af Dødens Gru paa deres Ansigt. Herren har været der selv i den sidste Nattevagt og budt dem sit Følgeskab paa Rejsen. Det er, som vi kan se det paa Ansigtet der: det Barn er gemt i Herrens Fred.

Men hvem siger, at du skal høre til dem, der skal forherlige Kristus med din Død? Maaske har Planen med dig været, at du skulde forherlige ham med dit Liv og ofres i Døden som et Bevis for os andre for, at saa længe vi sejler paa disse "Farevande", maa vi ogsaa regne med Bølgegangen, og der er dem, der ikke skal naa ind til Forklaringskysten uden først at rulle i Brændingen. Maaske er den sværest helt inde ved Land. Og det kan tænkes, Meningen med dit Liv blot har været en halv Time for mange Aar tilbage. Stod du da, har du opfyldt Guds Bestemmelse, og hans Naade skal bjerger dig, hvor ynkeligt du saa siden skal svigte.

Ingen Kristensjæl kan vide sig sikker. Fuldkomne bliver vi aldrig paa denne Side Stjernerne. Og Sejrsskjorten faar vi ikke paa før Døden.

Sandelig siger jeg jer, sagde Jesus, blandt de levendefødte er ingen Større fremtraadt end Johannes Døberen; men den mindste i Himmerigs Rige er større end han.

Den mindste i Himmeriget. Engang skal vi have faaet lagt det bag os: vor Usikkerhed, vor Kamp, vor Angst, vor Svigten. Vort Haab er sat til Ham, der er større end den Største af Kvindefødte. Lad saa vor Skæbne føre os op og ned, kaste os i Fængsel, slaa os med den Øxe, vi i Storhedens Dage knuste de andre med. Der skal komme den Morgen, da Skæbnens Fængsel aabner sig, og vi gaar frie ud til Guds Vilje.